

καὶ ὁ Γεωργιένης ἀναφέρειν χωρία ἔχοντα πλέον τῶν 100 οἰκιῶν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Τουρνεφόρτιος λέγει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων μὴ υπερβαίνοντα τοὺς χιλίους· ἀναφέρει δὲ δύο μὲν χωρία ἔχοντα ἀνὰ 100 οἰκίας τὴν Μουζάραν καὶ Παράμερη, τὰ δὲ ἄλλα μικρότατα· οἷα ἡ Ἀρετοῦσα ἔχουσα μόνον πέντε, Πλουμάραν τρεῖς, Νέα δύο, Πέρδικα τέσσαρες, Ὁξω πέντε, καὶ Λαγκάδια ἑπτὰ. Ὡστε φαίνεται οἱ κάτοικοι καλοῦσι χωρίον πᾶν μέρος ἐνθα ὑπάρχουν πλέον τῶν δύο οἰκιῶν ἢ μᾶλλον καλυβδῶν.

Τὸ ἐμπόριον τῶν κατοίκων συνίσταται εἰς ἐξαγωγήν ξυλικῆς καὶ ἀνθράκων ἅτινα φέρουν εἰς Χιον, Ν. Ἐρεσον καὶ Σάμον. Τὸ δὲ ναυτικόν της, ἂν καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἠμάρτει· καλῶν τινῶν πλοίων, σήμερον συγκροτεῖται ἀπὸ πλοίαρχα μικρᾶς χωρητικότητος. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰκαρίας ἀναφέρει ὁ Γεωργιένης ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὠραιότερα ὄσρα καὶ τῆς Μεσογείου. Ἡ ἀμάθεια τῶν κατοίκων εἶναι ἴση τῆς πενίας των, καὶ τοῦτο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς, ἄλλως τε εἰσὶν ὑγιεστάτοι ἐνεκα τῆς εὐκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ τῆς σκληραγωγίας των, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὑρῇ τις ἐργαζομένους πολλοὺς τῶν κατοίκων ὑπερβάντας τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐγγιζῶσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς, ὅσων αἱ ἐπιθυμίαι περιορίζονται εἰς στενότατον κύκλον.

Α. Ι. Σ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ.

(Μετάφρασις).

Ὁ Ἰωάννης Μίλτων, εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Ἀγγλίας ποιητῶν κατήγετο ἀπὸ ἀρχαίαν οἰκογένειαν κυρίαρχον τῆς ἐπαύλεως Μίλτων, κειμένης εἰς τὴν Ὁξφόρδην. Ὁ πάππος του ὢν εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων καθολικῶν ἀπεκλήρωσε τὸν υἱὸν του καὶ πατέρα τοῦ Μίλτωνος διότι ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν διαμαρτυρουμένων, δι' ἣν αἰτίαν οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἀφεθῇ τῶν σπουδῶν του καὶ ἐλθὼν εἰς Λονδὶνον νὰ καθέξη θέσιν γραμματέως. Ἰστορεῖται δὲ, ὅτι ἦτο εἰς τῶν μάλα πεπαιδευμένων καὶ ἀριστος μουσικός. Εἶχε δύο υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα· Ἰωάννην τὸν ποιητὴν μας, τὸν Χριστόφορον νομικὸν τὸ ἐπάγγελμα, καὶ Ἄνναν τὴν σύζυγον τοῦ Ἐδουάρδου Φίλιπς.

Ὁ Ἰωάννης Μίλτων ἐγεννήθη εἰς Λονδὶνον τὴν 9ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1608, ἔλαβε δὲ τὴν πρώτην ἀνατροφὴν του ἀπὸ ἱερέα τινος πεπαιδευμένον καλούμενον Γιόγγ·

καὶ ἐπομένως ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ εἰς Κανταβρυγίαν ἐνθα ἐγένετο γνωστὸς διὰ τὴν ἀρμονίαν τῶν λατινικῶν στίχων του. Περαιώσας δὲ τὰς σπουδὰς του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐνθα διατρίψας πάντε ἔτη ἐδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, τότε πρῶτον συνθέσας τινα τῶν ὠραίων του ποιημάτων, ὡς τὸ Allegro, Comus, Pensieroso, καὶ Licidas.

Κατὰ τὸ 1638 λαβὼν ἄδειαν παρὰ τοῦ πατρὸς του νὰ περιηγηθῇ, ἐπεσκέφθη τοὺς Παρισίους ἐνθα ἐγένετο γνωστὸς εἰς τὸν Κρώτιον, ἐπομένως τὴν Φλωρεντίαν, Ῥώμην καὶ Νεάπολιν εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ὁποίων ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν Μάντο, Μαρκέσιον τῆς Vila καὶ προσέστην τοῦ Τάσσου. Ἡ ὑποδοχὴ ἥς ἔτυχεν ἐν Ἰταλίᾳ ἦτο ἀξία λόγου, ἂν καὶ δὲν ὑπέκρυπτε τὰς θρησκευτικὰς του δοξασίας. Μετὰ δεκαπέντε μηνῶν περιήγησιν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν ἀφελὲς τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σικελίαν καὶ Ἑλλάδα, ἐνεκα τῶν ἐσωτερικῶν τῆς πατρίδος του σπαραγμῶν, διὸ καὶ ἔγραψεν εἰς τινα φίλον του· «θεωρῶ ἀνάμυστον νὰ ᾔμαι μακρὰν τῆς πατρίδος μου καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της».

Ἀποκατασταθεὶς δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο τοῦ ἀνεψιῶν, ἀναδεχθεὶς ἀκολουθῶς καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ἄλλων τινῶν νέων τοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς των τῷ ἐνεπιστεύθησαν. Μολονότι δὲ ἦτο ἐνησχολημένος εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, εὗρισκε τὸν καιρὸν νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις καὶ ἐξέδωκε τέσσαρα συγγράμματα εἰς τὰ ὅποια ἀπεκρίθησαν οἱ διακεκρυμένοι ἐπίσκοποι τοῦ Χόλ (Holl) καὶ Ὁσερ (Usher). Πέμπτον συγγράμματ' αὐτοῦ ἠκολούθησε τὰ πρῶτα, ἐπιγραφόμενον «Λόγοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως»· εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο νὰ ἐνσχοληθῇ εἰς ὠφέλιμόν τινα καὶ ἐντιμὸν διὰ τὴν πατρίδα του συγγραφὴν, ὅπερ καὶ μετὰ πολλοῦ καιροῦ προσδοκίαν ἐξετέλεσε, δίδων εἰς τὸ κοινὸν τὸ πασίγνωστον ποίημά του «Ὁ Ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος». Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ πατήρ του ἐνοχληθεὶς ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως εἰς τὴν πατρίδα του, ἦλθε νὰ συγκατοικήσῃ μὲ τὸν υἱὸν του Ἰωάννην, νυμφευθέντα τῷ 1643 τὴν θυγατέρα τοῦ δικαστοῦ Ὁξφόρδης Ριχάρδου Πάουελ ὀνομαζομένην Μαρίαν.

Τῷ 1645 ἐξέδωκε τὰς νεανικὰς του ποιήσεις εἰς ἀγγλικὴν καὶ λατινικὴν γλῶσσαν εἰς ἃς κατὰ πρῶτον συμπεριλαμβάνοντο καὶ τὸ Allegro καὶ Pensieroso. Αἱ ἐπισφαλεῖς τοῦ Μίλτωνος ιδέαι (λέγει ὁ βιογράφος του) περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς κυβερνήσεως, τὸν ἔκαμον τόσον νὰ ἐξωκείλῃ, ὥστε ἐτόλμησε νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν δίκην καὶ ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς Καρόλου τοῦ Α'. ὅπερ καὶ προσεπάθησε γὰρ δικαιολογήσῃ διὰ φυλλαδίου

ἐπιγραφομένου « Ἡ πρὸς τοὺς νόμους ὑποταγὴ τῶν βασιλέων καὶ ἀρχόντων. »

Περιπλέον ἐνησχόλησε τὴν γραφίδα του ἀρχόμενος τῆς ἀγγλικῆς ιστορίας ἣς τὰ ἕξ μόνον πρῶτα βιβλία ἐπεραίωσε διακοπείς τῆς συγγραφῆς του ἕνεκα τοῦ διορισμοῦ του ὡς πρώτου γραμματέως τῆς λατινικῆς ἀνταποκρίσεως εἰς τὸ νέον συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας.

Μόλις ὁμοῦς ἔλαβε τὸν διορισμὸν τοῦτον καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ πολύκροτον βιβλίον τὸ ἀποδιδόμενον εἰς Κάρολον τὸν Α'. καὶ ἐπιγραφόμενον « *Εἰκὼν βασιλική* ». Ἐξεπλήρωσε δὲ τὴν ἐργασίαν του διὰ συγγραφῆς, ἣν ἀπεκάλεσεν « *Εἰκονοκλάστης* », θεωρουμένης παρὰ πολλῶν συγγραφέων ὡς ἐν τῶν ἐμβριθεστέρων πολιτικῶν φιλολογικῶν ἔργων του.

Ἡ περίφημός του συζήτησις μετὰ τοῦ Σαλμασίου λαβοῦσα ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ τελευταίου ὑπὲρ τοῦ Καρόλου καὶ ἐν γένει τῶν μοναρχῶν ὑπὸ τὸν τίτλον (Difenzio Regiis) ἠκολούθησεν ἀμέσως. Ὁ Μίλτων ἀπῆντησεν ἐπιγράφας τὴν ἀπάντησίν του « ὑπεράσπισις τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ » Difenzio pro-populo Anglicano· ἣν καὶ ἐδημοσίευσεν τῷ 1651. Μαλονότι δὲ ἦτο γεγραμμένη μὲ πικρίαν μεροληπτικὴν, διακρίνουσαν τὴν ἐποχὴν, δεικνύει ὁμοῦς ἀνδρικὴν εὐγλωττίαν, ἣτις τῷ ἔδωκε μεγίστην φήμην τόσο ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ἐφ' ᾧ καὶ ἔλαβε δῶρον ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν χιλίας λίρας. Τὸν θρίαμβον ὁμοῦς τοῦτον ἐξηγόρασεν ἀκριδῶς, διότι ἀσθένεια τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἐπίμονόν του μελέτην κατήντησεν εἰς ἀνίατον ἀμαύρωσιν. Περιττὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν μὲ πόσῃ γενναιοῦτι καὶ εὐαισθησίᾳ ἀναφέρει τὴν τύφλωσίν του εἰς διάφορα τοῦ ὑψηλοῦ ποιήματός του μέρη. Ἡ ἀπώλεια τῆς ὁράσεώς του μόνον τοῦτο δὲν ἡλάττωσε τὴν εἰς τὸ στιχοῦργεῖν εὐχέρεϊάν του. Καὶ τὸ 1652 ἔγραψε δευτέραν ὑπεράσπισιν ἐναντίον προσβολῆς τοῦ Δαμουλάνου καὶ ψευδωνύμως ὑπογραφομένου Μοόρ (Moore) ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Σαλμασίου.

Τῷ 1652 ἀπώλεσε τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τρεῖς θυγατέρας καὶ μετ' ὀλίγον ἐνυμφεύθη ἄλλην ἀποθανοῦσαν τὸ πρῶτον τῆς συζυγίας τῆς ἔτος.

Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην τῆς ἀπωλείας ταύτης, ἐπανελάβετο ἐκ νέου τὴν συγγραφὴν τῆς Ἀγγλικῆς ιστορίας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρόμβελ ὁ Μίλτων ἐνησχόλησε τὴν γραφίδα του μετὰ ζήλου ἵνα περιστείλῃ τὸ αὖξον αἶσθημα τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπανορθώσεως τῆς βασιλείας, καὶ ὅταν τὸ ἐνδοξον αὐτὸ συμβάν ἔλαβε χώραν κατέφυγεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φίλου του. Αἱ ὑπερασπίσεις του ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ εἰκονοκλάστης του, συνήχθησαν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐκάησαν· ἀλλ' ὁ συγγρα-

φεὺς ἐλέγετο ὅτι ἀπέδρα κρυφίως, ἂν καὶ εἰς τὴν ἀμνηστειάν ἦτις ἠκολούθησε, τὸ ὄνομά του δὲν ἐξηρέθη· φαίνεται μόνον τοῦτο, ὅτι ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἦτο φυλακισμένος ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠλευθερώθη χάριν εἰς τὴν ἐπίμονον φιλικὴν μεσολάβησιν τοῦ Βαρονέτου Οὐίλιαμ Δάβεναντ (William Davenant) ὅστις ὤφειλε ὁμοίας ὑποχρεώσεις εἰς τὸν Μίλτων, ὅτε ἐκινδύνευε ἕνεκα τῆς προσκολληθείας του εἰς τὴν βασιλικὴν μερίδα.

Πένης καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μετέβη εἰς ἰδιαιτέρον οἶκημα πλησίον τῆς πρώτης του οἰκίας· καὶ ἐπειδὴ ἡ θέσις του ἐδεῖτο γυναικείας περιθάλψεως, τὸ 54ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τρίτην γυναῖκα τὴν Ἐλισάβετ Μίνς-Χόλλ (Elisabeth Mins-Holl).

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐπανελάβετο τὰς ποιητικὰς του σπουδὰς τὰς ὁποίας δι' ἀρκετὸν καιρὸν ἐγκατέλειπε, καὶ ἀφελθεὶς ἡσυχος ὅπως μελετήσῃ τὴν ὑψηλὴν φαντασίαν ἣτις ἐπλήρου τὴν διάνοιάν του, παρήγαγε τέλος τὸ ἀθάνατον ποίημά του ὁ Ἀπωλεσθεὶς παράδεισος (Paradise Lost) τὸ ὁποῖον ἐτελείωσε τὸ 1663 καὶ κατὰ πρῶτον ἐτυπώθη τὸ 1667 εἰς μικρὸν τέταρτον· ἡ ἀνταμοιβὴ ἦν ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ πονήματός του συνίστατο ἀπὸ 5 λίρας· μὲ τὴν συνθήκην νὰ λάβῃ μὲν ἑτέρας 15 εἰὰν γείνουν δύο ἔτι ἐκδόσεις, νὰ μείνῃ ὁμοῦς εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα νεωτέρων ἐκδόσεων.

Ὁ ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος ἀντεμάχετο ἐπὶ πολὺ κατὰ τῆς πολιτικῆς προλήψεως ἣν ἐναντίον του εἶχεν σχηματίσει ὁ ποιητής, πρὶν λάβῃ ἀσφαλῆ θέσιν μεταξὺ τῶν ὀλίγων προϊόντων τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ἅτινα ἀείποτε ἐκτιμῶνται καὶ δὲν περιορίζονται ἀπὸ χρόνον ἢ τόπον.

Τὸ 1670 ἐξεδόθη ὁ Ἀνακτηθεὶς Παράδεισος τὸν ὁποῖον λέγουν, ὅτι ἐπροτίμησε τοῦ ἀπωλεσθέντος· μετὰ τούτου δὲ συνεξέδοτο καὶ τὴν τραγωδίαν του ὁ Ἀγωνιστὴς Σαμφών, συντεθειμένην κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἑλλήνων τραγωδίαν βρίθουσιν δὲ ἠθικῶν καὶ περιγραφικῶν καλλωνῶν, μολονότι δεικνύει ὀλίγον δραματικὸν πνεῦμα, τόσο εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος ὅσον καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων· Τὸ 1672 συνέθεσε σύστημα λογικῆς κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ῥάμος (Ramus) καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἤρξατο τὰς θρησκευτικὰς συζητήσεις, ἐκδοὺς σύγγραμμα περὶ ἀληθοῦς θρησκείας, αἱρέσεων, σχίσματος, ἀνεξιθρησκείας, καὶ τῶν προσφοροτέρων μέσων πρὸς αὐξήσιν τοῦ Παπισμοῦ. Ἐκδόσις τῶν ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν του εἰς τὴν Λατινικὴν, καὶ τινὰ Ἀκαδημαϊκὰ γυμνάσματα, ἀπησχόλησαν τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του ἔτη τὰ ὁποῖα ἐπανελημμένα προσβολαὶ ἀρθρίτιδος ἔφερον εἰς τὸ τέλος των.

Ὁ Μίλτων ὑπέκυψεν ἡσυχῶς ἕνεκα ἐξαντλήσεως τῶν ζωτικῶν του δυνάμεων, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1674 ὅτε ἐπλήρου τὸ 66ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐνταφιασθεὶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν

του Cripplegate όπου ο Κύριος Σαμουήλ Ουάιτμπερετ ἀνήγειρε μαυσωλείον εἰς μνήμην του.

Ὁ Μίλτων κατὰ τὴν νεότητά του διεκρίνετο ἐπὶ καλλωνῇ, αἱ ἔξεις τοῦ βίου του ἦσαν αἱ κατ'ἀλλήλους εἰς σπουδαστὴν καὶ συνάμα φιλόσοφον, τοῦτέστι ἀκριβῶς ἐγκρατεῖς· κυριώτεραι διασκεδάσεις του ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ αἱ συνδιαλέξεις, ὁ δὲ χαρακτήρ του ἦτο ὑπὸς καὶ εὐθυμος, μολονότι δὲ ἦτο πολὺ θερμὸς καὶ ὀξύς εἰς τὰς συζητήσεις, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπέθαλπε μνησικακίαν ἀλλ' ἦτο εἰς τὰς συναναστροφὰς γλυκὺς καὶ εὐπροσῆγρος.

Περὶ τοῦ ὕψους τῆς φαντασίας του καὶ ποικιλίας τῶν μαθήσεων τοῦ Μίλτωνος οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει· καθότι διὰ μὲν τὸ πρῶτον οἱ συμπολιταὶ του τοῦλάχιστον, δὲν θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶχεν ἄλλον ὅμοιον, καὶ ἂν δὲν ἔγραφε ποτὲ τὸν ἀπωλεσθέντα Παράδεισον, αἱ ἄλλαι του ποιήσεις θὰ τὸν ἀπεδείκνυνον πρώτης τάξεως ποιητὴν. Εἰς τὰς πεζὰς του συγγραφεὺς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ῥωμαλαιοῦτης του εἰσὶν ὡσαύτως ἀξιοσημείωτα, καὶ τὸ ὕψος του μολονότι ἐνίστατο στρυφνὸν καὶ ἄτεχνον εἶναι πάντοτε πλήρες ἐνεργητικότητος καὶ φαντασίας. Μολονότι ἦτο εἰς τῶν πολιτικῶν πρωταγωνιστῶν, οὐδεὶς ἄλλος προσεδέχθη μὲ περισσοτέραν δραμύτητα ὅσον ὁ Μίλτων· ἐὰν δὲ κρίνωμεν μετριοπαθῶς ἂν καὶ πολλαὶ ἐκ τῶν πολιτικῶν ιδεῶν του εἰσὶν ἀξιοθρήνητοι, ὡς ποιητὴς ὅμως, πάντοτε θέλει κατέχει θέσιν μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους ποιητῶν.

(ὑπὸ τῆς Κ^α Μ. Δ. Σ.)

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ὄρα τεῦχος ΙΓ'.)

Κωνσταντινούπολις, Ἰούνιος 1861.

Φιλτάτη μου Πολυξένη!

« Πρὸ τριῶν μηνῶν σοὶ ἔγραψον εὐχαρὶς ἐκ τῶν κατὰ φύτων τῆς Μυκάλης ὁρέων, τὰς ἐκ τινος διηγήσεως προξενηθείσας μοι ἐντυπώσεις. Σήμερον ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ διηγηθῶ εἰς σὲ τὴν μόνην μου φίλην, τὴν ἀπελπισίαν ἣτις μὲ καταβιβρώσκει. Ἡ τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου διήγησις, οἱ εὐφραδεῖς ἐπαινοὶ του διὰ τὸν Τιμολέοντα, τοσοῦτον ἐξῆψαν τὴν φαντασίαν μου, ὥστε ἐνησμενιζομένη διαγράφουσα ἐν τῇ διανοίᾳ μου κατ' ἀρχὰς τὴν εἰκόνα του· ἀλλὰ τώρα! ὦ! τώρα βλέπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ... ἤκουσάς ποτε, φίλη μου, ὁμοίαν ἀνοησίαν! νὰ ἀγαπῶ νέον τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζω! Ματαίως ἐπανεληθοῦσα ἐνταῦθα τὸν ἐζήτησα εἰς

ἀπάσας τὰς συναναστροφὰς, εἰς ὅλους τοὺς περιπάτους· ἤμην βεβαία, ὅτι εἰς ἐν του βλέμμα, ἀπὸ τοῦ βάδισμά του, ἀπὸ τὴν φωνὴν του μόνην ἤθελον τὸν ἀναγνωρίσω. Κατέπνιγον μέχρι σήμερον τὸν καταβιβρώσκοντά με ἄλογον μὲν ἀλλὰ φλογερὸν ἔρωτα, πάντοτε ἔχουσα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν εὔρω. Ἀλλ' ἤδη πᾶσα ἐλπίς ἀπώλετο· χθὲς ἡ μήτηρ μου καλέσασά με παρ' ἐαυτῇ ἤρξατο διὰ προσομιλῶν ἐπὶ πολὺ διαρκεσάντων νὰ μοὶ ὁμιλῇ περὶ τοῦ προσορισμοῦ τῆς γυναικός· πᾶν ὅ,τι ἐκ τῶν λόγων τῆς ἠννόησα ἦτον ὅτι μοὶ ἐπρότιθετο ὡς σύζυγος νέος τις εὐκατάστατος Τιμολέων Κ. καλούμενος, ὃν δὲν ἐγνώριζον. Σφοδρὸς μοὶ ἐπροξένησε παλμούς· τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἄν ἐσκεπτόμην ἦτον ἐκεῖνος... ὦ! τίς τότε εὐδαιμονεστέρᾳ μου! Πλὴν, φίλη μου, δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ἡ καρδίᾳ μου μοὶ τὸ λέγει.

« Ἀκουσόν με· ἐκ νηπιότητός μου σὺ ὑπῆρξες ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ σύντροφος τῆς χαρᾶς καὶ λύπης μου· σοὶ γράφω, ἵνα σοὶ ἀποτείνω τὸν ὑστατον ἀσπασμόν. Ὅταν ἀναγνώσῃς τὴν παροῦσάν μου χῦσον ἐν δάκρῳ εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀσπαζομένης σε »

Ἀγλαΐα.

Ὅτε ἡ Πολυξένη ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀγλαΐας θερμῶς παρεκάλεσε τὴν μητέρα τῆς νὰ μεταβῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως δυνήθῃ καὶ μεταβάλλῃ ἐὰν ἦτο καιρὸς τὰς ιδέας τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐπιτυχοῦσα δὲ, ἀεχώρησεν αὐθημερὸν διὰ τοῦ ἀτμοκινήτου καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἦτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀγλαΐας.

— Ὅποιαν ἐπιστολὴν μοὶ ἔγραψες σκληρά;... ἠρώτησε τέλος ἡ νέα μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις.

— Φεῦ! ἀπήντησε θλιβερώς ἡ Ἀγλαΐα, νομίζεις ὅτι ἡστεισθὴν, ἢ ὅτι ἐδειλιάσας!... ἄκουσόν με· περαιώσασα τὴν πρὸς σὲ ἐπιστολήν μου, καὶ ἀνάψασα εἰς τὸ δωμάτιόν μου πλήρες ἀνθράκων πύραυρον ἀνέβην εἰς τὴν κλίνην μου, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θ' ἀνεγερθῶ πλέον, διὸ καὶ ἐζήτην συγγνώμην ἀπὸ τὸν πλάστην ζῶσα ἔτι δι' ὅπερ ἔπραττον ἐγκλημα. Πόσον ὅμως ἐξεπλάγην τὴν ἐπαύριον, ἰδοῦσα παρ' ἐμοὶ τὴν μητέρα μου καλοῦσάν με νὰ ἐγερθῶ διότι ἦτο καιρὸς νὰ προετοιμασθῶ διὰ τὴν ἱεροτελεσίαν! Κατενόησα ἡ δυστυχὴς μετὰ μεγίστης λύπης ὅτι ἐν τῇ ψυχικῇ ταραχῇ μου ἐλησμόνησα νὰ κλείσω τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου. Πλὴν ἦτο πλέον ἄργά, ὥφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τῆς μητρός μου θέλησιν. Αὐθημερὸν ἐγένετο ὁ γάμος· μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς τὸν σύζυγόν μου· εἶναι καλὸς καὶ λίαν περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ μάτην, ἡ καρδίᾳ μου πάσχει, καὶ οὐδεμία μοὶ ἐναπολείπεται ἐλπίς. Ἐπειδὴ δὲ τοσαύτην πρὸς ἐμὲ ἐδειξας ἀφοσίωσιν τολμῶ καὶ ὑστάτην νὰ σοὶ ἀποτείνω παρακλήσιν, ἔπειδὴ δὲν τολμῶ ἐγὼ, σὲ ἱκετεύω παρακάλεσον σὺ τὸν σύζυγόν μου, νὰ μὲ φέρῃ ἂν ἦτο δυνατόν, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνθα τὸ πρῶτον ἠσθάνθην βιαίους παλμούς· εἶναι παράλογος ἡ αἵτησίς μου, τὸ